

0822 – 22. august

Jeg skal slutte en ny pakt med Israels hus ... jeg skal gi min lov i deres hjerter. Jer 31: 31–33.

Bare innledningen burde vekke alles oppmerksomhet, når Herren her sier: «Jeg skal slutte en ny pakt». Og han sier også uttrykkelig: «Ikke slik som den pakten jeg sluttet med deres fedre da jeg førte dem ut av Egypt, og tok dem med til berget Sinai».

Og legg spesielt merke til at Herren sier han vil slutte en ny pakt som ikke skal være som lovpakten, – ikke en slik en, sier han. Å, så merkelig at ingen menneske likevel vil tro dette –! Nesten ingen har en levende visshet om noe annet enn lovpakten.

Men Herren sier også uttrykkelig hva forskjellen mellom de to paktene skal bestå i. Det var særlig på tre punkter. For det første var loven i den første pakten skrevet på stein, og menneskenes hjerter var stridige, så Herren måtte tvinge dem. Men nå skulle loven skrives i hjerte og sinn. D. v. s. at Gud skal gi oss Den Hellige Ånds inderlige kjærlighet og lyst til det gode, som skjenkes oss som en indre, levende lov.

For det andre kunne den første paktens lover meddeles videre fra den ene til den andre. For den moralske loven ligger i selve naturen, også hos hedningene, om enn noe fordunklet. Den nye pakten derimot skulle det ikke være mulig, selv med all mulig undervisning å meddele videre fra en bror til en annen. For, som Jesus selv utlegger dette: «De skal alle være lært av Gud».

Det er dette Jesus ofte talte om: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen drar ham», «ingen kjenner Faderen uten Sønnen, og den Sønnen vil åpenbare det for».

Og den tredje forskjellen var at etter den første pakten skulle synderen stå til ansvar for syndene sine, og straffen alltid fullbyrdes på ham. Mens syndene etter den nye pakten skulle forlates, tilgis, – ikke tilregnes. Og dette punktet innledes med et betydelig for – for jeg vil forlate deres misgjerning – som viser at denne forlatelsen er grunnen og årsaken til de to punktene som er nevnt foran. Ja, slik er det.

Dette lærer både Skriften og all erfaring oss, at først når Gud forlater dem alle deres synder og trøster hjertet deres, først da lærer menneskene å kjenne Gud. Og først da blir loven skrevet i hjertene deres ved at de får en inderlig lyst til å leve etter Guds bud.

Det er dette Paulus så sterkt holder fram mot dem som også på hans tid påstod at den trøstefulle troens forkynnelse bare ville utelukke loven. De mente det var loven som skulle virke helliggjørelse. Men Paulus sier til dem: «Dere uforstandige galatere! Bare dette vil jeg vite av dere: Var det ved lovgjerninger dere fikk Ånden, eller ved å høre troens forkynnelse?»

Det samme sier han også til romerne: «Setter vi da loven ut av kraft ved troen? Tvert imot stadfester vi loven». Og så sier Herren nå her: Jeg vil skrive loven inn i deres hjerte og sinn, «for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mer komme deres synder i hu».

Og så ser vi i Apg 10 hva som skjedde i Kornelius' hus når Peter talte disse ordene: «Om ham vitner alle profetene at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn». Akkurat «mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte ordet».

Vi skal derfor lære å grundig avvise den oppfatningen at det i tillegg til troens forkynnelse også trenges en annen forkynnelse som skal gi Den Hellige Ånd og virke helliggjørelse. Nei, det er bare denne troens forkynnelse alene som gir Den Hellige Ånd. Ikke noe menneske blir en troende og rettfærdiggjort i Kristus uten Den Hellige Ånd. Og der hvor Den Hellige Ånd bor, der virker den helliggjørelse.

All kristendom som ikke er født av nåden og troen, er bare «døde gjerninger», eller «lovens gjerninger» som vi har tvunget fram. Og alt dette er under forbannelse. Derfor sier Paulus uttrykkelig: «Jeg er ved loven død for loven, for at jeg skal leve for Gud». Og videre: «Men nå er vi frigjort fra loven, slik at vi tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen».

Det er dette Gud mener når han sier: «Jeg skal gi min lov i deres hjerter, og skrive dem i deres sinn. For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mer komme deres synder i hu». Men denne Guds helliggjørelseslære utelukker aldri den omsorgsfulle og alvorlige bruk av formaningen, eller den trofaste vingårdsmannens beskjæring av grenene.

På den andre side åpenbarer denne læren det meningsløse i å beskjære de døde grenene, som jo bare skal brennes, om de er aldri så pent beskåret.

Men dette indre livet, denne kjærligheten og lysten til det gode, kommer bare når den overstrømmende nåden inntar en knust synder, smelter hjertet hans og gir ham Den Hellige Ånd.

Nå fatter vi budskapet i disse ordene fra Gud: «Jeg skal gi min lov i deres hjerter – for, for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mer komme deres synder i hu».